

Конгрес Українських Націоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.cun.org.ua 2 лютого 2012 року № 5 (428)

"ПОНАД ВСЕ ВОНИ ЛЮБИЛИ СВІЙ КОХАНИЙ КРАЙ"

П.Тичина

29 січня Конгрес Українських Націоналістів вшанував пам'ять Героїв Крут біля меморіалу загиблим юнакам у Чернігівській області.

Делегацію Конгресу очолив Голова партії Степан Брацюнь. У заходах взяли участь заступник Голови КУН Євген Лупаков та голова секретаріату Головного Проводу Володимир Манько.

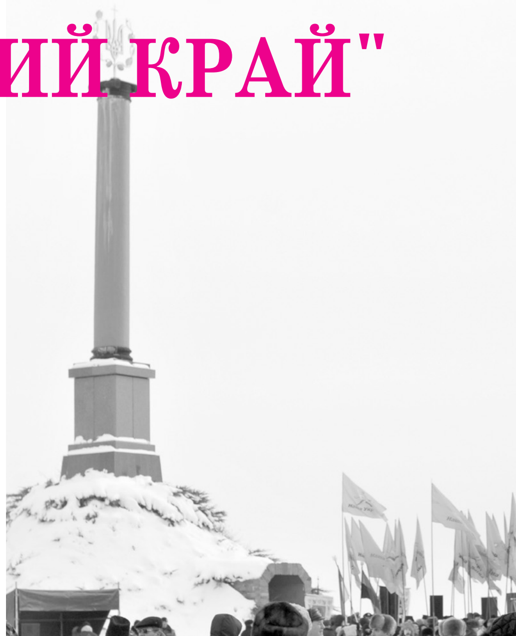
Основу делегації становила Молодіжна референтура Конгресу, представники якої приїхали цього дня до меморіалу з різних регіонів України. До заходів також приєдналась і Чернігівська обласна організація КУН на чолі з її головою Валерієм Рябченком.

На мітингу біля Меморіалу Героям Крут від імені Конгресу виступили Степан Брацюнь та Євген Лупаков.

"Кожного року ми приїжджаємо до цього святого для всіх українських патріотів місця, щоб вшанувати пам'ять юних українських героїв, які 94 роки тому своєю кров'ю утверджували щойно відновлену IV Універсалом українську незалежність. Їхня молода кров не була пролита марно, адже їхній героїзм живив душі наступних борців за волю України: героїв Базару, Холодного Яру, Карпатської України, ОУН-УПА і дисидентського руху", – сказав Голова Конгресу в своїй промові.

За словами політика, крутянці віддали власне життя для того, щоб українці стали державною нацією, щоб стали рівними серед рівних народів світу.

"Сьогодні, маючи власну державу, ми все ще не позбулись російської окупації. Нищівна внутрішня окупація України, яка здійснюється руками московської п'ятої

колони, нинішньої неукраїнської влади, призводить до потворних соціально-економічних деформацій в нашому суспільстві", – вважає Степан Брацюнь.

Тому, на думку лідера Конгресу, Україна опинилась на межі втрати економічної й, відповідно, політичної незалежності, і єдиним рятівним шляхом для нас є продовження національно-визвольної боротьби і реалізації української національної ідеї – створення української національної держави із всеохопною системою народовладдя.

Наостанок Степан Брацюнь закликав молодь плекати культ героїзму, бо "як довго національна ідея, за яку віддали життя Герої Крут, освітлюватиме ваш життєвий шлях, Україна святкуватиме повну перемогу".

Від повторення помилок майже сторічної давнини застеріг у своїй промові заступник Голови КУН, капітан першого рангу Євген Лупаков.

Степан БРАЦЮНЬ

"Сьогодні в Україні повторюють помилки тодішньої соціалістичної влади, яка розпустила добре вишколене на фронтах Першої світової війни військо, що нараховувало мільйон двісті тисяч вояків. Нинішня комуно-бандитська влада продовжує знищувати 800-тисячну українську армію, яка дісталась нам після розпаду радянської імперії. Але чи помилково це робиться, чи навмисно? Наша історія дає нам відповідь на те, чим закінчується недбале ставлення до власної армії", – сказав перед учасниками мітингу Євген Лупаков.

Закінчення на 2-й стор.

ДО 100-РІЧЧЯ ЯРОСЛАВА СТЕЦЬКА

УРОЧИСТА АКАДЕМІЯ В ТЕРНОПІЛЬСЬКІЙ ГІМНАЗІЇ

У рамках відзначення 100-річчя від Дня народження Провідника ОУН Ярослава Стецька, з метою збереження нашої історичної пам'яті та виховання молодого покоління Тернопільська обласна організація Конгресу Українських Націоналістів проводить низку заходів у загальноосвітніх школах області.

26 січня голова Тернопільської міської організації КУН Володимир Ткач взяв участь у такому урочистому заході в Тернопільській українській гімназії ім. Івана Франка, в якій у 20-х роках XX ст. вчився Я.Стецько.

У підготовленій вчителем історії Оксаною Кутень програмі учні гімназії розповідали про життєвий шлях Ярослава Стецька, читали Декалог та інші ідеологічні правильники ОУН. Молоді демонстрували також історичні фото- та кінодокументи, пов'язані із життям та діяльністю Ярослава Стецька.

На завершення із заключним словом виступив Володимир Ткач. Він подякував учням за їхню працю та подарував гімназії книжки про Я.Стецька та комплект плакатів із зображеннями С.Петлюри, Є.Коновальця, С.Бандери, Р.Шухевича та Я.Стецька.

Після завершення академії директор гімназії А. Крижанівський провів гостям екскурсію по музею навчального закладу.

Прес-служба Тернопільської міської організації КУН

НА ПУЛЬСІ

У ДОНЕЦЬКУ ВІДСТОЯЛИ УКРАЇНОМОВНУ ШКОЛУ № 111

30 січня суддя Ворошиловського районного суду м. Донецька Олег Орєхов визнав незаконним рішення від 15 квітня 2011 про ліквідацію школи № 111 м.Донецька із українською мовою викладання. Таким чином було задоволено позов матері двох учнів цієї школи Ірини Круглової до Донецької міської ради щодо визнання протиправними її дій із ліквідації школи №111 та скасування ліквідаційного рішення. Захисниками на суді були Катерина Гайтан і Олександр Дроздик. Про це повідомила заступник Голови Конгресу Українських Націоналістів, правозахисник Марія Олійник, яка представляла права позивача в суді. Боротьба батьків за свою школу розпочалась 12 січня 2011 року, тривала більше року і завершилася перемогою. Та заступник Донецького міського голови, начальник управління освіти Валентин Лактіонов заявив, що вони оскаржуватимуть це рішення.

"Ми, звичайно, сподівалися на перемогу, але не розраховували. Адже це вперше в Донбасі суд скасував рішення про закриття школи – виступив на боці народу, а не влади. За українську школу № 36 в Донецьку я три роки билася в судах, але в 2006 році нам все-таки відмовили. Наскільки мені відомо, по країні теж не було таких прецедентів, щоб суд повернув дітям школу, на якій чиновники поставили хрест", – сказала Марія Олійник.

На світлині (зліва направо): Марія ОЛІЙНИК, Катерина ГАЙТАН, Ірина КРУГЛОВА

Нагадаємо, Марія Олійник веде послідовну боротьбу із свавіллям чиновників, які закривають україномовні школи на Донеччині. В кількох випадках школи спільними зусиллями батьків, правозахисників та громадськості вдалося відстояти. Планували закрити 26 шкіл на Донеччині. Десять відстояли. Закрили 16, батьки чотирьох з яких судяться з владою.

"У Будьонівському районі Донецька районне керівництво передумало закривати 136-у школу, в Кіровському районі Донецька – 77-у. А в Петровському районі, незважаючи на те, що батьки дітей зі 111-ї школи заявили про готовність спалити себе, вчинили навпаки. Під час нашого першого візиту в райраду її голова Станіслав Повний прямо заявив батькам школи: "Цю школу ми продамо через аукціон", – розповіла Марія Олійник.

6 лютого 2012 року буде винесено рішення в аналогічному судовому процесі головою Донецького окружного адміністративного суду Олегом Кониченком по Макіївських україномовних школах. "Чи вистачить йому мужності скасувати незаконне ліквідаційне рішення Макіївської міської ради, яке ухвалено ще з більшими порушеннями, ніж у Донецьку, скоро довідаємось. Дуже хочеться, щоб у судах перемагали Закон і Правда", – наголосила М.Олійник.

Прес-служба КУН

Дорогі читачі! Продовжується передплата на газету "Нація і держава" на 2012 рік. Інформація про газету міститься в Каталозі видань України на 2012 рік. Наш індекс: 09715. Передплатна ціна: 1 місяць – 6,01 грн., на 3 місяці – 18,03 грн., на 6 місяців – 36,06 грн, на рік – 72,12 грн. Сподіваємося на солідарність і допомогу!

КОМЕНТАР

Олексій ІВЧЕНКО:
"УКРАЇНА МАЄ ВІДМОВИТИСЯ ВІД РОСІЙСЬКОГО ГАЗУ"

Кроки України зі скорочення споживання російського природного газу шляхом переходу на альтернативні джерела його постачання, інші енергоносії та активного енергозбереження будуть набагато ефективніші, ніж спроби знизити ціну шляхом переговорів, вважає екс-голова правління НАК "Нафтогаз України", колишній Голова Конгресу Українських Націоналістів Олексій Івченко.

"Це давно треба було робити, а не гратися, оскільки давно було зрозуміло, що Росія в тому форматі, який був до цього і є сьогодні, не піде на поліпшення цінових умов постачання нам газу", – сказав він агентству "Інтерфакс-Україна".

"І не варто було ці два роки плекати ілюзії, а треба було робити дуже просто: відмовлятися від імпорту російського газу, замінювати іншими енергоносіями. Як тільки ми почали б відмовлятися, Росія зовсім поіншому стала б говорити з нами", – додав О.Івченко.

Як приклад, він навів США, яким завдяки нарощуванню видобутку сланцевого газу вдалося знизити ціни на нього до $100 за 1000 куб. м і відмовитися від імпорту, в результаті чого Катару довелося розгорнути експорт газу на спотовий ринок Європи і знизити ціни. На думку екс-голови НАК, Україна також не повинна боятися за майбутнє своєї газотранспортної системи. "Те, що розповідають, начебто з труби буде металобрухт, – це така дурість, яка не налазить на жодну голову, якщо професійно до цього питання підходити. Нехай Росія хоч 100 газопроводів побудує навколо України, все одно українська ГТС буде завантаженою, і для цього не потрібно навіть російського газу, тому що наша ГТС може працювати в реверсному режимі технологічно і качати газ в будь-який бік", – вважає він.

Олексій Івченко нагадав, що Україна продемонструвала ці можливості під час газової кризи 2006 року, що стало несподіванкою для Росії, яка відключила газ, і дозволило добитися прийнятних умов на переговорах.

За його словами, газова криза 2009 року також довела можливість роботи вітчизняної ГТС в реверсі, однак український уряд не зміг скористатися цим фактором на переговорах.

"Ми вже сьогодні, за існуючих цін на російський газ, можемо качати з Європи норвезький газ, який буде обходитися в $260 за 1000 куб. м. І тоді це вже буде проблема не українська, а російська: вони будуть нас просити купувати газ. Адже головне не зробити, головне – продати, і головний той, хто купує", – підкреслив О.Івченко, який очолював "Нафтогаз України" з березня 2005 року по травень 2006 року.

Прес-служба КУН

ОФІЦІЙНО

НА ЗАСІДАННІ МОЛОДІЖНОЇ РЕФЕРЕНТУРИ КОНГРЕСУ

Після мітингу вшанування пам'яті загиблих крутянців біля Меморіалу Героїв Крут, який відвідала делегація Конгресу Українських Націоналістів 29 січня, у приміщенні Секретаріату Головного Проводу Конгресу відбулась нарада Молодіжної референтури КУН.

Як повідомив голова Молодіжної референтури Конгресу Олександр Маковецький, на засіданні молодь обговорювала план роботи на 2012 рік. Окрім цього, порушувалось питання проведення молодіжних таборів Конгресу. Зараз розглядається чотири пропозиції для таборування, активісти Конгресу матимуть змогу самі визначити найкраще місце, проголосувавши на партійній сторінці в мережі Фейсбук.

На засіданні також було ухвалено рішення призначити другого заступника голови Молодіжної референтури для поліпшення координації між конгресівською молоддю різних регіонів.

Прес-служба КУН

БЛАГОДІЙНІСТЬ

ЩОБ ДІТЯМ БУЛО ТЕПЛО
подбав Фонд Андрія Лопушанського

"Ой, на дворі мороз лютий…" Гарна пісня, легко співається. Однак, не так легко витримати той мороз. Синоптики кажуть, що такої холоднечі не було вже десять років.

– Дуже добрий час, щоб рахувати гроші, – вважає директор Турківської СШ №2, що на Львівщині, Геннадій Когут. – У нас дуже велика школа, розрахована на 1200 учнів. Її будівництво завершили в 1991 році – типовий проект для цього часу. Але змінився не лише час, набагато менше стало дітей, усіх нас стало менше. Зараз у школі навчається лише 360 учнів. Щоб приміщення даремно не пустувало, відкрили ще й дитячий садок. Зрозуміло, дітям потрібне тепло. Шкільна котельня збудована в 2003 році, коли в Турку провели газ. У нас стоять іванофранківські котли. Все працює. Щоправда, ці котли не економні. Давайте порахуємо. Щоб нагріти приміщення школи, щодня спалюємо 700 метрів кубічних газу. Дотепер куб палива коштував 4 гривні 80 копійок. Тепер, кажуть, буде 5.20. Скільки це коштує? Хто це може оплатити? Є ще й інша проблема: школа має канікули, відміняємо уроки в сильні морози, натомість дитсадок працює без канікул, і в холод батьки, які поспішають на роботу, приводять дітей. Крім того, тривалість робочого дня різна. Одне слово, нам дуже потрібна система опалення, яка була б, з одного боку, енергозберігаючою, а з іншого – давала можливість автономно вмикати і вимикати тепло в приміщеннях школи і дитячого садка.

Коштів на побудову нової котельні освіта, зрозуміло, не має. Руку допомоги дітям та їхнім учителям вирішив подати відомий меценат Андрій Лопушанський.

– Бачу, що до справи взялися дуже серйозні люди, – розповідає далі директор школи. – Вже кілька разів приїздили до мене спеціалісти, які працювали над виготовленням технічної документації. Пропонували різні варіанти. Дійшли до висновку, що найекономнішим буде перехід на тверде паливо. Я згодився і щиро дякую пану Лопушанському, бо, крім нього, такого подарунка дітям ніхто не зробить. Однак зараз форсувати будівництво було б не по-господарському. Хай спадуть сніги, морози.

Натомість у Хирівській середній школі, що в Старосамбірському районі, встигли зробити систему опалення ще до морозів. Майже встигли. І теж коштом Андрія Лопушанського. Директор школи Марія Войтович хвалить адміністрацію за проявлену ініціативу в пошуках жертводавців:

– У нас котельня працює погано. В адміністрації пообіцяли знайти спонсора. І знайшли. Андрія Лопушанського. Знаєте, мене не обходять подробиці. Але я готова вітати кожного, хто пам'ятає, що найважливіше – дбати про дітей. Втішило й те, що працювали дуже швидко. Спочатку приїхали інженери, все обрахували, обміряли. Потім з'явилася бригада з чотирьох чоловік. Ми допомогли їм розквартируватися. Дуже швидко робітники проклали нову теплотрасу, облаштували модульну котельню, встановили 6 нових котлів. Усі матеріали й обладнання вони привезли з собою. І ось, коли роботи залишилося ще максимум на 2–3 дні, бригада зникла. Не розумію, що сталося…

– Сталася невелика затримка організаційно-технічного характеру, – пояснив директор Благодійного фонду Андрія Лопущанського Орест Бонк, – переконаний, усе швидко вдасться владнати, принаймні те, що залежить від нас.

…Нелегка це справа – бути меценатом.

Леся РУПНЯК

ЗВЕРНЕННЯ

ЗЕМЛЯ – НАША МАТИ

Дорогі співвітчизники!
Браття і сестри!
Селяни і городяни!
Юні і дорослі!
Військові і цивільні!
Матері і діти!

Антинародним олігархічним силам в Україні не терпиться узаконити злочинну торгівлю українськими чорноземами. Проте введення в дію закону про ринок землі №9001 для українців означатиме катастрофу, порівняно з якою Чорнобиль – дитячий лемент. **Ринок землі – вигадка ворогів роду людського!**

Озвірілий олігархічний агробізнес знищує село і селянина, який йому не потрібен, бо все виконує техніка. Знищує землю, перетворюючи її, за допомогою агресивних агротехнологій, на пустелю. Знищує міське населення за допомогою продуктів харчування, насичених хімією та ГМО. Це масовий геноцид, в результаті якого вже знищена значна частина населення планети. Досить ознайомитись зі станом речей у таких країнах, як Аргентина, Чилі, Індія тощо, де вже працює ринок землі. Там мільйони селян нахабно зігнані зі своїх земель, вимушені тинятись, як бомжі, в містах, не маючи жодних засобів існування. Тисячі селян і фермерів накладають на себе руки. Шириться і могутнішає масовий громадянський рух безземельних... **Але їм уже пізно, а нам ще ні.** Адже для України ринок землі також означатиме знищення державності та підґрунтя нації, бо в кого Земля, той господар, бо село – живий корінь народу.

Кожна мисляча людина розуміє – **землею торгувати не можна! Земля – наша мати!** Жодна з релігій світу не дозволяє торгувати землею. А селянин, в якого є пай, і він не може його обробити, хай продасть його один-єдиний раз, за ринковою ціною, Українській державі. А держава, з вини якої створена нинішня божевільна земельна ситуація, заплативши селянину ринкову ціну, нехай передасть його пай його ж громаді у вічне користування. Держава зобов'язана забезпечити кожній громаді право на користування та розпорядження рідною землею в межах громади. Земля повинна мати не "ефективного власника", який нещодавно "ефектно" розвалив промисловість, а дбайливого господаря-хлібороба. **Ми закликаємо всіх, незалежно від місця проживання, мови спілкування чи віросповідання, кому дороге власне життя, життя рідних матерів та батьків, життя рідних дітей та онуків не допустити розпродажу рідної землі!**

Ми повинні будь-якими методами примусити ВР законодавчо, навіки-вічні вилучити з Земельного Кодексу всі розділи, статті та параграфи, які оголошують орну землю, корисні копалини, водні та лісові ресурси товаром. У кожному обласному центрі, в кожному місті та містечку, в кожному селі або хуторі потрібно створити дієздатні **комітети захисту рідної землі**. На виборах підтримаймо тільки ті партії і тих кандидатів, які категорично проти торгівлі землею. Відкинувши всілякі політичні, міжконфесійні, мовні чи ідеологічні суперечки, **закон про ринок земель №9001 мусимо будь-яким чином заблокувати і скасувати!**

Ми переможемо!

Рідна земля або смерть!

Закликаємо кожного максимально розмножити і розповсюдити дану відозву!

Всеукраїнський комітет
захисту рідної землі,
тел.: (044) 501-78-72,
e-mail: farmasukl@ukr.net

Наші корпункти

Вінниця	В'ячеслав Березовський	(067) 258-55-71
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04597) 4-92-93
Київ	Шепетюк Юрій	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луцьк	Хомич Іван	8-095-92-66-154
Львів	Динилиха Ігор	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90
Одеса	Парфенюк Василь	(048) 758-31-13
Полтава	Паламарчук Дмитро	(050) 171-63-49
Рівне	Бідюк Юрій	(050) 435-33-34
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Тернопіль	Білах Іван	(8050) 339-56-12
Ужгород	Сачко Олександр	(099) 053-48-69
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Бенюк Ніна	(8096) 362-72-23
Черкаси	Савченко Максим	(067) 647-35-24
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

АНТИДЕМОКРАТІЯ

КОНСТИТУЦІЙНИЙ СУД ЗАБОРОНИВ ЖУРНАЛІСТИКУ?

Марія БАЗЕЛЮК

Минулого тижня Конституційний Суд оприлюднив рішення, яким заборонив збирати конфіденційну та приватну інформацію про громадянина без його на те згоди, поширивши це "правило" й на посадовців. Яку ж конкретно інформацію заборонено "збирати й поширювати"? Відповідно до рішення КС, під грифом секретності опинилися "події та явища, що відбувалися або відбуваються у побутовому, інтимному, товариському, професійному, діловому та інших сферах життя особи, за винятком даних стосовно виконання (владних) повноважень".

Про низьку правосвідомість членів КС уже давно ходять легенди. Та анекдоти. Його рішення про обмеження доступу до інформації – з тієї ж серії. Конституційний Суд, по-перше, демонстративно проігнорував Конституцію України, відповідно до якої міжнародні договори, які підписала наша держава, є обов'язковими для виконання. Тим часом про міжнародні зобов'язання України КС "забув". Як зазначив виконавчий директор УГС, правозахисник Володимир Яворський, "йдеться про поширення конфіденційної чи приватної інформації про так званих публічних осіб. Європейський суд чітко встановлює можливості поширення такої інформації про публічних осіб: вони мають бути більш відкриті, ніж звичайні громадяни. Ця норма потрібна для функціонування незалежної преси в демократичному суспільстві. КС взагалі не звернув на це жодної уваги... Це матиме довгострокові наслідки. Так, з'являється можливість подавати цивільні позови на журналістів і ЗМІ..."

Іншими словами, кримінальним переслідуванням неугодних КС забезпечив "зелене світло". Оскільки для чинної влади функціонування незалежної преси апріорі непотрібне, ба, навіть загрозливе її існуванню, то слухняний КС і забезпечив "правові підстави" для ліквідації тих самих "непокірно-норовливих" – журналістів і ЗМІ. Тож тепер журналістські розслідування, які б сфери зловживань вони не стосувалися, завжди можна "підігнати" під "втручання" в одну з вищезначених у рішенні КС сфер приватного життя, і з точки зору кримінального права це буде абсолютно виправдано. Втім, це навряд чи зачепить тих "акул пера", які досі цілком серйозно дискутують на тему: чи потрібна журналістові громадянська позиція? За вас уже вирішили, панове! Не потрібна! Ні громадянська позиція, ні самоповага, ні професійна гідність журналістові не потрібні. Як і журналістика в цілому: її, незалежну, тобто справжню, заборонено все тим же ганебним рішенням одіозного КС.

Утім, чого вимагати чи очікувати від отих нещасних людей, про яких колишній представник Президента у Конституційному Суді Володимир Шаповал в інтерв'ю газеті "ДТ" (ч.3) сказав таке: "Ніхто не знає, як убезпечити КС від зовнішнього впливу. Даруйте, але в деяких суддів КС, якщо вони не отримують інструкцій, в очах з'являється собача туга за палкою. Я це особисто спостерігав, працюючи представником Президента в Конституційному Суді. Про що ми говоримо, коли рішення деяким суддям пишуть недосвідчені працівники апарату. А вони, судді, читають їх із помилками, не розуміючи, про що, власне, йдеться". Вичерпна, як на мене, характеристика, аби збагнути мотивацію суддів КС, які ухвалювали рішення про заборону конфіденційної та приватної інформації.

До речі, цей квазі-витвір припав до душі (що цілком логічно, зважаючи на особу) депутатові ВР регіоналці Олені Бондаренко, яка нині, за іронією долі, ще й керміє парламентським Комітетом зі свободи слова. Коментуючи рішення КС, депутатка не приховувала зловтіхи: "Нє биваєт такого, что ти можеш снімать, что угодно, пісать, что угодно". Втім, припускаю, що ця пані зі своїми яскраво вираженими агресивними рефлексіями цілком гармонійно вписалася б у зловісні реалії 30-х років минулого століття. Схоже, там би вона сповна змогла б реалізувати свої дивовижні притаманності , як-от, приступи лютої ненависті до свободи, вимагаючи "революційної справедливості", скажімо, для членів Спілки визволення України чи для кобзарів з їх українськими думами. А в нашій країні чудес О.Бондаренко з якогось дива сидить в українському парламенті, "дбає" про свободу слова, пильнує, аби зайвий раз в ефір не проникла українська пісня, аплодує антидемократичним рішенням КС...

Тим часом невпинно наближаються вибори до Верховної Ради. А з огляду на "обставини, що склалися", і на "продукт КС", зокрема, для незалежної журналістики наближається час переслідувань і терору, між іншим, – на "правовій основі".

РЕПЛІКА

ЧИ БУДЕ ЗАПИТ НА МАНКУРТІВ?

В Україні, виявляється, є концепція Загальнодержавної цільової соціальної програми патріотичного виховання населення на 2013-2017 роки, під реалізацію якої закладено 40 мільйонів гривень. Отже, з українців куватимуть патріотів, причому, відповідно до плану зростання останніх. Концепція начебто покликана добитися, аби кількість громадян, які вважають себе патріотами, зросла з 31 відсотка до 48-ми.

Отакої! Щоб український патріотизм та вимірювати відсотками? Не вчинками, не жертовністю, не подвижницькою працею. Відсотками – і тільки. Не дивуйтеся. Бо ж ідеться не про той, з діда-прадіда священний патріотизм, про який ще Іван Котляревський писав: "Де общеє добро в упадку, забудь отця, забудь і матку, спіши Вітчизну визволять". І не про той, що звучить у вірші Василя Симоненка "Україні", – "Україно, ти моя молитва,// Ти моя розпука вікова// Гримотить над світом люта битва// За твоє життя, твої права". Далебі, ні! Жодних історичних паралелей, прикладів беззавітної любові до України, коли вмерти за її незалежність юнаки та дівчата вважали справою своєї честі, коли тато і мама навчали своїх дітей, що найперший їхній обов'язок – перед Україною, другий – перед батьками.

Неважко здогадатися, як би назвали таке виховання регіонали на кшталт Колєсніченка чи Табачника. Звичайно, фашизмом. Наша малопритомна влада (їй більше пасує слово – власть) куватиме специфічних "патріотів" – на прісної пам'ятній радянській традиції, де історія подаватиметься "правильно", з однобічним трактуванням фактів, приміром, про велику перемогу радянського народу у Великій Вітчизняній війні, про братню опіку над нами того самого, старшого "брата-на", про освіту й культуру, якими ж, звісно, ощасливила нас Москва. Ну, і звичайно, не буде жодного виваженого слова про такі "наклепи" на радянську дійсність, як Голодомор-геноцид, розстріляне українське Відродження, масові репресії 1937-го (75-річчя яких виплекані україножерами харківські бузувіри ознаменували плюндруванням могили та пам'ятника українського режисера, митця світової слави Леся Курбаса), не кажучи про ОУН-УПА, мільйони замордованих і запроторених у сибіри українців. Такі малоприємні факти, на думку влади, не сприяють плеканню патріотизму. Щоправда, в цьому контексті Україна тим самим правителям до шмиги, бо патріотизм у їхньому розумінні – це і є відданість їй, керівній і спрямовуючій силі, – чинній владі.

А щодо відсотків зростання такого "патріотизму", то вони будуть. Хоч 100, хоч 200 відсотків – на скільки буде запит на манкуртів. Бажано, щоб жоден із них не пам"ятав свого етнопоходження...

Ольга ДМИТРЕНКО

ЦИНІЗМ ЦЕРКОВНИКІВ

"ДВІРЦЕВИЙ" ПЕРЕВОРОТ У МОСКОВСЬКОМУ ПАТРІАРХАТІ

Київську єпархію УПЦ Московського патріархату тимчасово очолив митрополит Вишгородський та Чорнобильський, настоятель Києво-Печерської лаври владика Павло (Лебідь). Таке несподіване (і для багатьох – вкрай неприйнятне) рішення днями ухвалив Священний синод Української православної церкви Московського патріархату.

Його засідання відбувалося без участі предстоятеля УПЦ МП Володимира, який хворіє впродовж тривалого часу і начебто не зміг залишити лікарню. Хоча без проблем залишав її декілька днів тому, щоб взяти участь у Різдвяному Богослужінні та службі на Водохреще. Звісно, засідання синоду могли б провести й у лікарні, проте, за словами церковників, "такої нагальної потреби не було". І справді, де факто митрополита Володимира вже давно усунуто від реального впливу на ухвалення рішень в УПЦ МП. Більше того, навіть священнослужителів з його оточення дистанційовано на безпечну від впливу на ухвалення рішень відстань...

Владика Павло поки що має статус тимчасово керуючого Київською єпархією. Проте його наміри стати главою УПЦ МП ні для кого не є секретом. Вірогідність того, що вони збудуться, доволі висока. Адже Павла підтримують не так прихильники поміркованої лінії, як "яструби" – радикали проросійської орієнтації в МП митрополити Агафангел та Іларіон, які в свою чергу розраховують, що новий очільник підтримуватиме їхню позицію. Вона, як відомо, демонстративно антиукраїнська та вкрай заполітизована. Той же одіозний Агафангел ледве що не виголошував анафему тим віруючим, які на останніх президентських виборах не голосували за В.Януковича, та закликав їх прийти в церкву і щиросердно покаятися за скоєний "гріх". Утім, на переконання таких батюшок, "гріхом" є і українська мова, і українська культура, й існування самостійної та незалежної від Росії Української держави загалом. Якщо УПЦ МП цілком перебуватиме під їхнім контролем, то, схоже, дуже скоро від власне Церкви залишиться лише релігійний антураж, а сама вона виконуватиме переважно "світські" завдання, реалізовуючи політику Кремля стосовно України, чого послідовно (і нахабно!) добивається Кіріл.

Новопосталий тимчасово керуючий Павло – постать одіозна навіть у церковних колах, не кажучи про пересічних християн, яких шокують і його специфічні притаманності, і брутальність, і лицемірство. Далекий від аскетизму церковник, він грубо вилаяв журналістів, які поцікавилися походженням його "Мерседеса" вартістю понад 100 тисяч доларів. А торік, святкуючи своє 50-річчя в столичному ресторані "Русь", куди прибуло 600 запрошених, владика вирішив розважати їх і себе... частушками, для чого запросив Стаса Михайлова з Таїсією Повалій. Щоправда, Таїсія частушок не співала. Він – депутат Київської міської ради від Партії регіонів. Першими, щоправда, йому запропонували участь у партійному списку комуністи, на що Павло Лебідь був готовий погодитися, аж поки його не осінило, що ця партія не має жодних шансів пройти в столичну міськраду, тож завбачливо пришвартувався до "регіоналів" (цікаво, чи є владика членом ПР?).

Любов до ближнього, допомога потребуючим, співчуття до хворих і знедолених – ці християнські чесноти не для владики. Так, Інститут епідеміології та інфекційних хвороб ім.Громашевського, де серед інших лікуються і хворі на СНІД, батюшка публічно обзивав "кублом" і "притоном", добиваючись його виселення з Лаври. Схоже, владика Павло переплутав лікувальний заклад із"злачними" місцями на території тієї ж Лаври, де втішаються гріховними насолодами браві "ченці", які, до речі, вечорами шокують тих же хворих і нецензурною лексикою, і розбещеною поведінкою в компанії блудниць. Звісно, краще, аби всі ці непристойності відбувалися без зайвих свідків. То чому б їх і не виселити – разом з музейниками та науковцями?

Цинізм церковників не має нічого спільного з Божою благодаттю, благородством і скромністю. Владика Павло, наділений високими повноваженнями, – не переймається, аби його зупинити.

Марія ПИЖУК

КРУТИ! КРУТИ! МУЖНІСТЬ І ПОСВЯТА...

Б.-І.Антонич

● Кіровоград

29 січня в місті Кіровоград пройшли заходи з нагоди 94-ї річниці бою під Крутами. На урочисту ходу пам'яті Героїв Крут зібралося близько 100 осіб. Першими на захід прибули представники Конгресу Українських Націоналістів, які несли в руках партійні червоно-чорні та державні прапори. Згодом до них приєднались члени інших національно-патріотичних організацій міста. Вишикувавшись у колону, патріоти вирушили центральною вулицею Велика Перспективна.

Дорогою до пам'ятника гетьману України Богданові Хмельницькому учасники ходи скандували гасла "Слава Україні! Героям слава!", "Наша земля! – Наші герої!", а в руках несли плакат "Герої не вмирають".

Біля монумента Богдану Хмельницькому з промовами виступили партійні та громадські активісти Кіровограда. Акція закінчилась панахидою за загиблими крутянцями, яку спільно відслужили священики УПЦ КП та УГКЦ.

Прес-служба Кіровоградської ОО КУН

● Івано-Франківськ

У неділю, 29 січня, громада міста Івано-Франківська вшанувала пам'ять загиблих за українську незалежність юнаків під Крутами у далекому 1918 році.

У Народному домі міста відбулася урочиста академія, на якій з доповідю виступив депутат Івано-Франківської обласної ради Василь Попович. Після цього розпочався концерт "Їх оплакують роси у лузі".

По завершенні молодь міста здійснила смолоскипну ходу Вічевим майданом до меморіального скверу, де духовенство відслужило панахиду за загиблими вояками й відбулось віче-реквієм. На вічі виступили секретар міськради Р. Марцинків, голова Івано-Франківської обласної організації Конгресу Українських Націоналістів Богдан Борович та інші представники громадськості і влади.

Прес-служба ІФОО КУН

● Крим

29 січня представники кримських організацій Конгресу Українських Націоналістів, Української Народної Партії, "Нашої України" та української громади в місті Сімферопіль провели мітинг пам'яті Героїв Крут.

На мітингу, що відбувся біля пам'ятника Тарасові Шевченку, була прийнята відозва патріотичних організацій півострова, в якій, зокрема, наголошується, що "від нас, свідомих українців, залежить, аби духом героїв, що полягли під Крутами в героїчному бою, та їхніх послідовників на всіх полях битви за Свободу Української Вітчизни, були пройняті всі сучасні і майбутні покоління українців. Бо тільки це є запорукою нашої національної свободи".

На завершення всі учасники мітингу пройшли до церкви Української православної церкви Київського патріархату, в якій з благословення архієпископа Сімферопольського і Кримського Климента настоятель храму рівноапостольних Володимира і Ольги відслужив панахиду по загиблих молодих воїнах під Крутами.

Прес-служба КО КУН

● Хмельницький

27 січня у школі №28 міста Хмельницький активісти Молодіжної референтури КУН провели урок пам'яті за київськими студентами, загиблими у бою з більшовицькою армією на станції Крути 1918 року. Учні подивились тематичні відео та прослухали пісні, присвячені героїзму студентів-крутянців.

З доповіддю перед школярами виступив голова Молодіжної референтури Конгресу Українських Націоналістів у Хмельницькій області Олексій Іваненко.

"Ми можемо багато говорити про роль бою під Крутами у загальному контексті війни з більшовицькою Росією. Ми можемо вивчати матеріали перебігу бою, причини поразки, аналізувати дослідження вчених, істориків. Але ми ніколи не дізнаємося, що відчували ті молоді хлопці, які зі зброєю в руках гинули на полі бою. Думали вони про омріяну вільну Україну чи про рідну родину. Це наша історія, яку теперішня промосковська влада намагається приховати від нас, як ховали її більшовики", – сказав у своєму виступі Олексій Іваненко.

По завершенню учні виконали Гімн України.

Це не перший захід націоналістичного спрямування, який відбувається в стінах цієї школи. Щорічно школярі вшановують людей, які боролися та полягли за Україну, загинули під час Голодомору та під час ліквідації аварії на Чорнобильській АЕС.

Протягом навчального року учні влаштовують українські Великодні забави, гаївки, Андріївські вечорниці, щедрування, "Водіння кози", "Маланку".

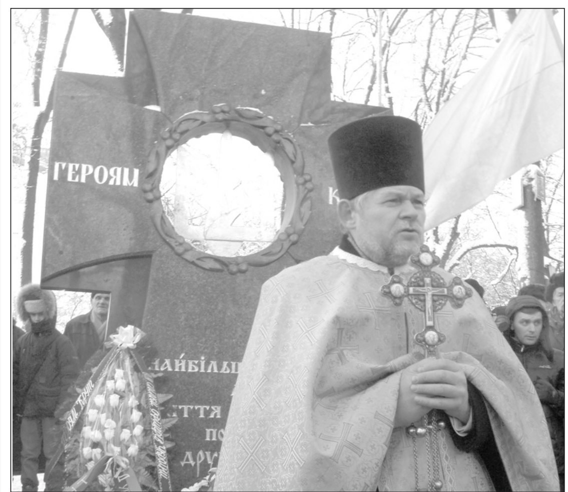
Прес-служба КУН

НА АСКОЛЬДОВІЙ МОГИЛІ ПОХОВАЛИ ЇХ

Київська міська організація КУН разом з іншими національно-патріотичними силами столиці вшанувала Героїв Крут на Аскольдовій могилі. Заходи розпочались ходою від метро Арсенальна, участь у якій взяв духовий оркестр Збройних сил України.

На Аскольдовій могилі панотці церкви Святого Миколая провели панахиду за полеглими у бою юнаками.

Голова Київської міської організації КУН Юрій Шепетюк від імені столичних кунівців доземно вклонився героям-крутянцям. "Українці пізнають свою правдиву історію. Пізнають своїх героїв та катів. Від цієї правди ми стаємо лише сильнішими. На подвигу трьохсот українських спартанців ми будемо виховувати своїх дітей, онуків та правнуків, які й довершать справу своїх героїчних попередників", – наголосив Юрій Шепетюк.

Світлини Богдана Захаряка

СИГНАЛ ТРИВОГИ

"...ВОНИ ВТРАТИЛИ СОВІСТЬ І СТРАХ"

Дуже влучно сказав Президент України В.Янукович: "...Вони вже втратили совість і страх..."

На фото наочний доказ того, що наш гарант не помиляється. Місто Старий Крим, туристичний центр, в якому розташований штаб Партії Регіонів, а на щоглах майорять в любовному "екстазі" прапори Партії Регіонів і півторамільйонної армії генерала Власова. Це той прапор, під яким власовці три роки вели війну проти Червоної Армії, наших батьків і дідів.

А от Державного прапора України, за більш ніж дворічне перебування штабу Партії Регіонів в приміщенні туристичного комплексу, ще жодного разу не було піднято. Вони (нащадки власовців) у глибині душі не визнають країни, в якій проживають, цілеспрямовано, зумисне руйнують та розхитують стабільність країни зсередини, щоб ослабити її і знову затягти в якийсь Союз. Можливо, в "митний", або щось подібне

Та справи їхні марні. Ось що сказав класик ще на XIII з'їзді ВКП(б): "В нас растет не по дням, а по часам великогосударственный шовинизм. Надо понимать, что эта сила, как великорусский шовинизм, расцветет красочно и разойдется, никакой веры со стороны угнетенных народов не будет, никакого сотрудничества в одном Союзе мы не построим, и никакого Союза Республик у нас не будет..." (И.В.Сталин (т.5 стр.238-247)).

Так що, не вельми шановні "господа" шовіністи, подумайте про себе. Вирішуйте власні проблеми. Вам не має що робити? Подивіться на безкрайні російські простори, на яких стоять мільйони "крестьянских изб" з обідраними стріхами, та і на будівництво одних тільки доріг вам потрібно майже 1000 років. Там уже давно чекають вас – у рідних і любих вам місцях.

Тим більше, що уряд Росії надає матеріальну допомогу переселенцям. Їдьте та будуйте! Для чого мучитися і страждати у чужій для вас країні?! Матушка Росія чекає з нетерпінням вас. Щасливої дороги! В Україні ніхто й ніщо не перешкоджає щиро закоханим у Росію переселитися до неї.

Інформацію про дикунські виходки старокримських шовіністів я направив головам районної адміністрації та СБУ. По реакції цих державних установ ми зрозуміємо звідки "риба гниє…"

О.СУПРУН
м.Старий Крим

ПОНАД ВСЕ ВОНИ ЛЮБИЛИ...

Закінчення. Початок на 1-й стор.

Євген Лупаков наголосив, що ми маємо вшановувати крутянців не як жертви, а як справжніх героїв, бо цей бій був переможним для України, адже він затримав просування більшовиків в Україну і дозволив українському керівництву укласти Брест-Литовський мир.

"Щоб не повторити трагедії минулих століть, ми маємо якнайшвидше позбутись цієї антиукраїнської влади, скориставшись можливістю, яку нам дають цьогорічні вибори до Верховної Ради", – підкреслив заступник Голови Конгресу.

На мітингу національно-демократичних сил у Крутах було прийнято резолюцію з вимогою до Президента України, Кабінету Міністрів України та владної більшості у Верховній Раді України перенести День захисника Вітчизни з 23 лютого на 29 січня, звільнити з посади міністра освіти, науки, молоді та спорту України Д.Табачника за антиукраїнську діяльність, припинити закриття українських шкіл і повернути згадку про бій під Крутами як символ захисту Української Вітчизни до шкільних підручників з історії.

Прес-служба КУН

АКЦЕНТИ

"СПІЛЬНЕ" ФЛОТСЬКЕ СВЯТО: ПЕРШІ РЕЗУЛЬТАТИ

Указ Президента України "Про відзначення в Україні деяких пам'ятних дат та професійних свят", яким глава держави переніс святкування Дня флоту України на останню неділю липня, на день, коли і російські військові моряки святкують своє професійне свято, став своєрідним "подарунком" українським морякам під новорічну ялинку. Мовби реалізуючи гасло "почую кожного", в указі мовиться, що це зроблено "на підтримку пропозицій громадян, громадських організацій". Прикметно, що у високому Указі не міститься повідомлення про конкретних громадян-ініціаторів та у чийй формі одягу вони ходять.

Нібито заповнюючи цей недогляд, слідом за Указом Президента севастопольська державна адміністрація розтлумачила суспільству, що "флотський" указ вийшов, цитую, "за ініціативою голови Севастопольської міської державної адміністрації Володимира Яцуби. У листопаді 2011 року Президенту України Віктору Януковичу було направлене спільне з ветеранськими організаціями міста клопотання про спільне святкування Дня двох флотів – України і Росії, – які базуються в Севастополі. Ця ініціатива була почута у Києві". До сказаного варто додати, що без погодження з Міністерством оборони України жодна ініціатива стосовно зміни дати проведення свята військових моряків в Указ глави держави перетворитися б не змогла. Однак для українських моряків ця новина була як влітку сніг на голову, бо з самими моряками, у тому числі з Військовою радою ВМС, Радою офіцерів Військово-морських сил і Радою ветеранів ВМС України ніхто радитися і не збирався. Виявилося, що для виходу Указу Президента України у світ достатньо було порадитися зі штабом ЧФ РФ і врахувати думку спікера парламенту Володимира Литвина, який минулого року, перебуваючи на Дні флоту України у Севастополі, заявив, що не бачить нічого "зазорного" в об'єднанні професійних свят українських і російських моряків.

У середовищі українських моряків відверто говорять, що ті, хто добивався "спільного свята" і підписував клопотання Президенту, у тому числі і Володимир Яцуба, взагалі жодного відношення до Українського флоту та встановлення його професійного свята не мають. З першого дня відродження національного флоту і до сьогоднішнього дня всі оті клопочучі "громадські організації" були відчайдушними противниками будівництва і дислокації у Севастополі ВМС України.

Отже, за Указом Верховного Головнокомандувача Збройних Сил України у Севастополі в цьому році українські і російські моряки будуть спільно відзначати своє професійне свято. І хоча з часу виходу Указу минуло зовсім мало часу, маємо вже перші результати його дії.

Спершу відзначимо, що в російських і українських моряків є справді багато спільного, насамперед, – спільна служба на радянському флоті, морські походи і навчання у військово-морських закладах. Ось, наприклад, першого квітня 2012 року виповнюється сімдесять п'ять років колишньому Севастопольському вищому військово-морському училищу імені П.С.Нахімова, правоправонаступником якого сьогодні є сучасна Академія Військово-морських сил Збройних Сил України. Готуючись до ювілею, в Академії спланували прийом випускників за всі роки існування цього навчального закладу, їхні зустрічі з курсантами. В цей день Академії мають урочисто вручити Бойовий прапор. Серед випускників Академії – нинішній міністр оборони України адмірал Михайло Єжель, командувач ВМС України адмірал Віктор Максимов, колишній командувач ЧФ РФ адмірал Ігор Касатонов і ціла плеяда адміралів українського, російського та флотів інших країн. Чому б разом не відсвяткувати ювілей навчального закладу, з якого прокладали свій курс в моря і океани?

Та "спільне" свято щось не виходить. З ініціативи і під керівництвом адмірала І.Касатонова, підтриманого держадміністрацією, у Севастополі було створено окремий організаційний комітет по відзначенню ювілею "нахімки", без повідомлення, не говорячи вже про запрошення не лише командування Академії, а й ВМС України. Свято за створеним цим оргкомітетом планом має відбуватися суто поза межами Академії ВМС, на майдані Нахімова. Сама Академія залишалася начебто "за бортом" власного ювілею. Мало того, деякі члени оргкомітету заявили, що ноги їхньої у Академії не буде, бо вона… зрадила Росію. За Касатонівською звичкою ігнорування всього українського, свій план оргкомітет узгодив з командувачем Чорноморського флоту Росії, але "забув" його узгодити з командувачем флоту Українського. Отакої! Святкові заходи сплановано провести у центрі українського міста, під акомпонемент російських гімнів і маршів, а Академія ВМС, курсанти нібито залишаються у стороні від участі у святкуванні ювілею їхнього вишу. На майдані будуть на весь голос трубити про славу і велич флоту Російського та паплюжити ВМС України за "знищення слави ВМФ" Росії – Севастопольської "нахімки". І це у той час, коли у Санкт-Петербурзі у ВВМУ ім.Фрунзе вікна вже забиваються фанерою…

Коли оцей план став відомим в Академії ВМС, там захвилювалися, бо сприйняли його, як відверте ігнорування самого існування Академії ВМС, порушення всіх флотських традицій і ритуалів. Посипалися питання секретарю оргкомітету, колишньому випускнику СВВМУ ім.П.С.Нахімова Валерію Іванову (колишній "нашоукраїнець", а зараз активіст Партії регіонів) та у держадміністрацію, між іншим, члену Військової ради ВМС України Володимиру Яцубі – як це розуміти, хто господар свята і чому воно ігнорується, яке відношення має майдан імені Нахімова до ювілею вищого військово-морського навчального закладу? Чому планується відкривати свято в українському місті під гімн Російської Федерації, адже СВВМУ, як і Академія, жодного відношення до ВМФ Російської Федерації не мали і не мають?

Щодо самого В.Іванова, то він особливою принциповістю і українським патріотизмом ніколи не відрізнявся, напевно, саме на ці його якості і зробив ставку адмірал Касатонов. До вподоби він і держадміністрації.

А в Академії ВМС, як належить, у відповідності до традицій та військово-морського ритуалу склали власний план підготовки і проведення ювілею, який затверджений командувачем ВМС і узгоджений з Міністром оборони України. Та оргкомітет І. Касатонова, намагаючись виокремитися, з ним погоджуватися не хоче, досі тривають суперечки і перемовини "про першість", гімни і прапори.

Цікавим у цій ситуації виявляється сам факт самовпевненості приїжджих гостей в українському місті,бо хтось із владних структур мав би надихати їх на таку затятість і на самостійні дії. Інакше не було б такого нахабства. Та час їх виявить, подивимося, який план стане реальністю, узгодяться плани ювілею чи ні і яке місце у них буде відведено Академії ВМС, чи стане ювілей Академії справді святом військово-морського побратимства, чи, як це прийнято у Севастополі, гості з "братського флоту" під мовчання "команди професіоналів" перетворять його у чергову антиукраїнську акцію. Неспроста ж голова "Русской общины" Басов сприйняв Указ Президента України на "ура", вбачаючи в ньому офіційне святкування у першу чергу свята російського флоту.

Ось так готується перше "спільне" флотське свято ВМС України і ВМФ Росії у Севастополі. Слід очікувати "то ли ещё будет" при підготовці "спільного" Дня флоту України. "Досвід" чималий, подивимося…

Микола НЕСТРІЛЯЙ

ОФІЦІЙНО

СОФІЮ КИЇВСЬКУ ХОЧУТЬ ВІДДАТИ КИРИЛУ?

"Наказ Міністерства культури щодо звільнення генерального директора Національного заповідника "Софія Київська", заслуженого працівника культури України Нелі Куковальської свідчить про наміри уряду переглянути статус цього унікального історичного комплексу", – переконаний голова Секретаріату Головного Проводу Конгресу Українських Націоналістів Володимир Манько.

За його словами, трудовий колектив заповідника обурений такими діями міністерства, яке намагається звільнити Куковальську без жодних підстав. "Восени діяльність Софії Київської перевіряли КРУ, СБУ, прокуратура, які не знайшли жодних порушень чинного законодавства, а Міністерство культури не змогло висунути жодних претензій до керівництва заповідника після перевірки стану фондових колекцій. Отже, наказ міністерства про звільнення гендиректора можна пояснити лише прагненням усунути людину, яка заважатиме перегляду статусу заповідника", – каже Володимир Манько.

Він нагадує, що нещодавно подібним чином було звільнено гендиректора Києво-Печерського історико-культурного заповідника Марину Громову.

"Це, безперечно, є ланками одного ланцюга. Усунувши від керівних посад заповідників справжніх фахівців та призначивши на їхнє місце своїх маріонеток, влада планує передати ці українські святині УПЦ МП. Так, за деякою інформацією, саме на території Софії Київської російський Патріарх Кирил (Гундяєв) прагне облаштувати свою резиденцію", – каже політик.

Володимир Манько наголошує на неприпустимості таких дій з боку влади. "Конгрес захищатиме Софію Київську до останнього. Звертаємось особисто до міністра Михайла Кулиняка з вимогою зупинити процес відчуження національного надбання України. В іншому разі, після зміни влади усі причетні до цієї ганьби чиновники підуть під суд, а наші святині будуть повернуті у державну власність", – зазначає голова Секретаріату КУН Володимир Манько.

Прес-служба КУН

Продовження теми читайте на 6-й стор.

ДУМКИ З ПРИВОДУ

"ЯКБИ ВИ ВЧИЛИСЬ ТАК, ЯК ТРЕБА..."

Дивлячись телевізійні новини, приходиш до невтішних висновків відносно подальшого співіснування України з нашими північно-східними "братами". Маю на увазі їхні непомірні апетити щодо нашого державного майна, створеного нелегкою працею українського народу. Вдаючись до тиску та шантажу, вони хочуть, як висловився один політик, все і одразу. Заволодівши шляхом тиску на своїх білоруських та середньоазіатських сусідів їхніми стратегічними об'єктами, вони переключились на Україну. Заломивши за свій газ непомірну ціну, "братушки" хочуть поставити нас на коліна. А що ж наші державні мужі? Вони марно намагаються впрохати Москву, забуваючи при цьому, що "Москва слезам не верит!". У світі поважають сильних, не слабаків.

Отже, що я, як громадянин України, порадив би нашим керманичам?

Спираючись на договір про гарантію нашої безпеки з боку Заходу та США за нашу безголову відмову від ядерного потенціалу, вимагати від Москви вивести свій Чорноморський флот з нашого Севастополя: адже Росія проігнорувала виконання Харківських угод.

Дешевий газ потрібен, у першу чергу, нашим олігархам-мільярдерам для збільшення своїх прибутків. Вони могли б скинутися по одному мільярду, і це буде 21 мільярд гривень. За ці кошти можна побудувати необхідну інфраструктуру для одержання та "адаптації" скрапленого газу, приміром, катарського. По-моєму, це був би ідеальний вихід, інакше Москва буде тримати нас на короткому повідку ще не один десяток років, поки не розвалиться її імперія. А що це станеться, я впевнений, бо неправдою світ пройдеш, а назад не вернешся.

Дай Бог, щоб це збулося.

Хотів би, щоб мої поради якимось способом дійшли до наших урядовців, хоча дуже сумніваюся, що до них прислухаються. Адже вони досі наївно вірять у добрі наміри "братнього" російського народу. Це зі слів прем'єра Азарова. Погано вони вчили у школі історію. Їм би прочитати хоча б книгу В.Шкляра "Залишенець. Чорний ворон". Але як писав класик: "Рожденный ползать, летать не может". І цим про них все сказано.

Володимир ПОЛІЩУК,
голова РО КУН
м. Мала Виска, Кіровоградської області

ВАКХАНАЛІЯ

МУЗЕЙНИЙ ЗАКОЛОТ

Майже одночасна заміна керівництва провідних закладів свідчить, що цей крок ретельно готували... Логіка чиновників від культури дуже проста. Їм не потрібні на чолі музеїв авторитетні фахові люди, що мають власну думку й уміють захищати свою позицію. Бо вони заважатимуть вирішенню завдань.

Національний художній музей України

Національний музей народної архітектури й побуту України у Пирогові

Тиждень тому Мінкульт, у підпорядкованих йому найбільш відомих музеях і заповідниках розпочав процес заміни керівників, який поступово набирає обертів.

Такої блискавичної й масштабної кадрової чистки в музейній сфері нашої держави не було, мабуть, з 1917 року.

Коротко наведемо факти.

20 січня була звільнена з посади гендиректор Національного Києво-Печерського історико-культурного заповідника Марина Громова, а вже у понеділок колективу представили нового керівника. Заповідник очолила Вікторія Лісничa, яка з вересня 2010-го по жовтень 2011 року працювала заступником міністра культури.

Минулого тижня, у вівторок, звільнено генерального директора Національного заповідника"Софія Київська" Нелю Куковальську.

У середу звільнили генерального директора Національного музею Тараса Шевченка Наталю Клименко. На її посаду було дві кандидатури: Сергій Гальченко, який свого часу очолював цей музей, але був зі скандалом звільнений, та син видатного поета Василя Стуса Дмитро Стус. І хоча в середу ввечері працівники музею готувалися зустрічати нового-старого директора пана Гальченка, у четвер колективу в якості керівника був представлений Дмитро Стус.

У четвер з'явилося повідомлення про звільнення генерального директора Національного художнього музею України Анатолія Мельника, якого в понеділок викликами "на килим" до міністерства, а через три дні усунули з посади.

Так само вже прийняте рішення про звільнення генерального директора Національного музею народної архітектури й побуту України, більш відомого як "музей у Пирогові".

Отже, за тиждень у Києві відбулася своєрідна революція. Адже було змінено керівників найпопулярніших і найвпливовіших музеїв.

Один з очільників Мінкульту, який попросив не називати його ім'я, пояснив нам, що загальна ідея кадрових змін – омолодження музейного керівництва й прагнення зробити заклади більш ефективними, навести елементарний лад у фінансах. Бо, мовляв, діючі керівники, хоч і мають досвід та заслуги, нездатні розвивати свої музеї в сучасних умовах. Претензії до них накопичувалися досить давно, а зараз прийняте принципове рішення здійснити ротацію.

Таке пояснення, на нашу думку, мало б право на існування...

Якби не кілька нюансів.

Приблизно за такою ж схемою й із такою самою мотивацією впродовж 2011 року відбулася заміна керівництва найбільш "смачних" у фінансовому й майновому плані музеїв Криму: були призначені нові директори в Бахчисарайському заповіднику, Лівадійському й Воронцовському палацах. Тоді висновок був однозначний: "макіївська команда" Василя Джарти розставляла своїх людей на фінансові потоки.

У Криму влада намагалася публічно готувати підґрунтя й пояснювати свої дії, але це призвело до зайвого галасу й скандалів.

Очевидно, висновки із кримської практики було зроблено. А їх було кому зробити, бо діючий заступник керівника Департаменту культурної спадщини Сергій Тур переїхав у Київ із посади голови Республіканського комітету охорони культурної спадщини АРК, і був знайомий із цими процесами.

Тож у Києві влада вирішила зайвого не говорити.

Звідси цілковита утаємниченість і непрозорість процесу звільнень/призначень до такої міри, що аж до моменту представлення нового керівника більшість музейників не знає про зміну начальства.

Майже одночасна заміна керівництва провідних закладів свідчить, що цей крок ретельно готували. Однак жодних публічних відповідей із боку міністерства, які б пояснювали, а не приховували мотиви, чому взагалі й чому саме зараз відбувається така ротація – не було. Якщо є якась концепція реформування, то чому б її не оприлюднити?

До того ж є багато незрозумілого власне по персоналіях.

Не обговорюватимемо зараз детально кандидатуру, скажімо, лікаря за фахом, пані Лісничої, якій 33 роки і яка жодного дня не працювала в музеї. Нагадаємо, що широкому загалу вона стала відома після того, як на одному із заходів назвала Олеся Гончара "українським поетом".

Відзначимо лише, що ані в Європі, ані в Росії влада не дозволила б собі без жодних пояснень призначити керівником Ермітажу, Лувру чи, скажімо, Британського музею людину без відповідного досвіду й авторитету.

Очевидно, керівництво Мінкульту вірить у менеджерський талант Вікторії Миколаївни. Але в такому випадку було б логічно одразу із призначенням представити програму дій, заради якої відбулася ротація. Уривчасті посилання на те, що попередній керівник була звільнена за недоліки в роботі, ніяк не пояснює, чому нове призначення відбулося таким поспіхом.

Це приводить до думки, що нову очільницю заповідника призначено заради виконання якогось конкретного завдання, розголошувати яке влада вважає недоцільним.

Що стосується Н.Куковальської та А.Мельника – то вони абсолютно заслужено вважаються одними з найдосвідченіших і успішних музейних керівників країни, користуються авторитетом у професійному середовищі. НХМУ і "Софія Київська" – це музеї, за якими Україну впізнають у світі.

Наскільки нам відомо, обох звільнили за невиконання низки формальних вимог Мінкульту, в чому будь-якого директора музею в будь-який час можна звинуватити. Мінкульт завжди може знайти формальні підстави натиснути.

Зараз в інтернеті з'явилося багато версій. Можливо, Куковальську намагаються звільнити через те, що є хтось, здатніший до компромісу з УПЦ МП, яка давно мріє отримати контроль над заповідником? А Мельник не догодив тим, що пручається в судах, не даючи комерційним структурам привласнити земельну ділянку на вулиці Інститутській, 3, де планувалося збудувати новий корпус художнього музею?

На нашу думку, ці припущення в дечому справедливі. Але головна причина в іншому. І це доводить приклад Музею в Пирогові. Зміна керівництва там назрівала давно. Як тільки в жовтні 2011 року з'явилися чутки, що в музеї буде новий керівник, усі, хто бодай трошки знайомий із ситуацією в цьому музеї або цікавиться народним мистецтвом, були впевнені, що заклад очолить відомий етнограф, заслужений працівник культури Олексій Доля, який у свої 48 років має 25 років музейного стажу, 5 років пропрацювавши на посаді заступника директора.

Це той рідкісний випадок, коли кращої кандидатури годі й шукати. Олексій Леонтійович відомий багатьом як куратор свят народних майстрів у Музеї в Пирогові, "Алеї майстрів" на фестивалях "Країна Мрій", "Свірж" і "Червона Рута", багаторічній програмі "Українська народна іграшка та лялька", циклу фільмів про народних майстрів та багатьом іншим проектам. Навколо Долі готові були об'єднатися різні люди, бо вірили в його здатність "витягнути" музей на належний рівень.

Але... За наявною інформацію, керівником музею стане ще один "молодий менеджер" з апарату Мінкульту. (Директором Музею в Пирогові призначено Дмитра Зарубу, радника міністра культури та президента Асоціації готелів і ресторанів України – **Ред.**)

Логіка чиновників від культури дуже проста. Їм не потрібні на чолі музеїв авторитетні фахові люди, що мають власну думку й уміють захищати свою позицію. Бо вони заважатимуть вирішенню завдань.

Тактичне завдання – взяти під контроль музеї й заповідники, через які проходять найбільші фінансові потоки. У першу чергу – у тих, які задіяні в заходах до Євро-2012. Там, де можливо, призначити "свого" керівника. Там, де це викличе зайвий галас, – наприклад, складно звільнити "за порушення" керівника Львівської галереї мистецтв Бориса Возницького, бо це здійме бурю, – "укріпити" директорів заступниками по фінансовій частині. Саме так, до речі, учинили в Криму.

Стратегічне завдання – "монетизувати" музейні скарби й майно.

При чому, межа цієї монетизації виходить за рамки здорового глузду. Адже йдеться не тільки про підвищення надходжень від продажу квитків, заходів, спонсорів, меценатів тощо.

Зараз активно розглядається можливість упровадження в Україні системи обліку й оцінювання музейних предметів, яку активно лобіює така собі приватна канадська компанія Tamoikins Museum, керівник – Михайло Тамойкін.

Суть цієї системи полягає в тому, що музейні скарби розглядаються як матеріальні активи, інтегровані в економічний обіг держави, на кшталт золотовалютних резервів. За задумом розробників, при нагоді музейні речі можуть виступати заставою по кредитах, змінювати власника тощо.

І хоча лобісти цієї новації стверджують, що не планують торгувати речами з державних музеїв, вони не можуть пояснити, навіщо тоді взагалі розглядати Музейний фонд як активи?!

Тим більше, що подібних прикладів зі світової практики навести не змогли, а музейні фахівці з Білорусі, Росії, Польщі, Франції, опитані Українським центром розвитку музейної справи з цього приводу, – взагалі не зрозуміли питання.

Бо зазначена ініціатива – це абсолютна дикість.

Цікаво, що перший підхід до Мінкульту панове Тамойкіни зробили в 2006 році, але тоді їх просто виставили за двері. Зараз же керівництво міністерства вже кілька місяців "вивчає пропозицію", паралельно імітуючи "громадське обговорення", з якого намагалися виключити музейників. Коли ж міністерство влаштувало зустріч Тамойкіних із музейниками, стався величезний скандал.

Напряму пов'язати факти не можна. Але під час кампанії звільнень кількість впливових і авторитетних противників нововведення значно поменшає. Наприклад, той же А. Мельник уже звільнений. За нашими даними, на цьому міністерство культури не зупиниться, звільнення триватимуть і надалі. У зоні ризику перебувають Сергій Чайковський – Національний музей історії України, Галина Сорока – Національний музей літератури України. Так само будуть звільнені керівники низки національних заповідників у регіонах, зокрема, Качанівського на Чернігівщині.

Слід зауважити, що дотепер звільнення відбувалися в закладах, підпорядкованих безпосередньо Мінкульту. Але очікується, що хвиля кадрових ротацій перекинеться також на музеї, підпорядковані КМДА. І далі звільнення відбуватимуться паралельно.

На Заході досить поширений підхід, коли в музеї фактично два керівники – один виконує функцію головного "завгоспа" і вирішує грошові питання, другий займається науковими справами, реставрацією й розвитком колекції. Інколи цю посаду називають "головний зберігач".

Але очевидно, що зараз в Україні не йдеться про перехід до цієї моделі. Вирішуються куди прозаїчніші питання.

Тому слід очікувати, що найближчим часом на посадах директорів музеїв буде дедалі менше людей, які вміють збирати й зберігати, а все більше тих, хто вміє лише рахувати.

Владислав ПІОРО,
Олексій КОПИТЬКО,
Український центр розвитку музейної справи, УП

ВІДЛУННЯ

НАША ПОСЕСТРА "КРИМСЬКА СВІТЛИЦЯ" повернулася до свого читача

Ця подія справді заслуговує на те, щоб визнати її знаковою в минулому, 2011 році, – після півторарічної перерви, здолавши шантаж, наклепи та шельмування, "Кримська світлиця" повернулася до свого читача. Випуск єдиного в Криму україномовного культурологічного тижневика, який тут виходив упродовж 19 років і був знищений стараннями чиновників – не без "допомоги" нашіптувачів з начебто патріотичного середовища, відновлено зусиллями читачів "Світлиці", її головного редактора Віктора Качули, із звільнення з посади якого наприкінці 2009 року й розпочався погром газети.

"Вигравши всі свої суди (місцевий, господарський, апеляційний), – каже В.Качула, – відновившись на посаді головного редактора, переступивши через образи, зраду і підлість, я всі зусилля спрямував на відродження "Кримської світлиці". І найбільшою для мене нагородою, найвищим за всякий суд рішенням долі є те, що з липня 2011 року, після майже півторарічної перерви "Кримська світлиця" повернулася до людей – причому, у тому ж форматі, того ж змісту і наповнення, якою її звикли бачити читачі".

Всі звинувачення і компромати, які мали послужити додатковими "аргументами" на користь незаконного звільнення Віктора Качули, насправді виявилися "липою". Однак "іржаві намули олжі" дошкуляють не лише виданню та його головному редакторові, а й тим, хто мимоволі долучився до кампанії дезінформації. Так, редакція тижневика "Нація і держава", яка завжди солідаризувалася із "Кримською світлицею" та послідовно її підтримувала, 23 березня 2010 року, керуючись відомим постулатом "нехай буде вислухана і друга сторона", вмістила на своїх сторінках (ч.11) публікацію "При світлі "Кримської світлиці" або Аргументи проти опонентів" за підписом В.Бурбана, І.Малюти та А.Ситника, що, вказавши всі свої титули, поіменували себе ще й як "радні видавничої ради Газетно-журнального видавництва Мінкультури", яке є видавцем "Кримської світлиці". В редакції матеріал потрактували як офіційну позицію тієї ж таки видавничої ради, "радні" якої, "викриваючи" "порушення й зловживання", начебто вчинені головним редактором "Світлиці", ще й вказували статті ККУ, за якими його треба притягнути до відповідальності. "Офіційний документ", наведені в якому цифри і факти редакція не перевіряла, як згодом з"ясувалося, насправді сприяв дезінформації громадськості, зокрема, читачів тижневика "Нації і держави", який у свою чергу став жертвою власної довірливості недолугому офіціозу.

Редакція "Нації і держави" шкодує, що так сталося, і просить пробачення у своїх читачів.

Та головна наша провина – перед колегами та головним редактором "Кримської світлиці" Віктором Качулою, які могли розцінити публікацію "Аргументів" вищезгаданих "раднів", як ніж у спину. Тож вибачаючись, сподіваємося і на їхню великодушність, і на співпрацю в майбутньому. Честь маємо!

Редакція тижневика "Нація і держава"

ЯК ЖИВЕШ, "КРИМСЬКА СВІТЛИЦЕ"?

Віктор ХОМЕНКО

Вихід "Кримської світлиці" відновлено до Дня Незалежності, після півторарічної перерви. Воскресили часопис зусилля його читачів і головного редактора – заслуженого журналіста України Віктора Качули. Їхні вимоги повернути газету нарешті почули й столичні чиновники, руками попередників котрих та "групи доброзичливців" (які сьогодні не бажають афішувати свої імена) цей оберіг українського слова на півострові був знищений. Усі механізми доставки газети зруйновані, її викреслили з каталогу передплати, викинули з кримської системи "Союздруку", наново довелося шукати контакти з "Укрпоштою".

Тож запізнень з отриманням газети уникнути ще не вдалося. Адже часопис досі друкують не в Сімферополі, як було до вимушеної перерви, а в Києві, звідки він адресується в поштові скриньки колишніх передплатників. Відроджена газета нині йде поштою до читачів як погашення боргів перед ними.

"СВІТЛИЦЮ" В ТЕМНИЦЮ?

Звільнення наприкінці грудня 2009 року тодішнім міністром культури України Василем Вовкуном головного редактора Віктора Качули "за злісне невиконання наказів і розпоряджень…" стало несподіваним ударом для української громади півострова і викликало справжній політичний скандал. Починається шалений тиск на усуненого головного редактора, щоб він… ще й написав заяву за власним бажанням. "Рятівники" часопису розуміли, що вчинили незаконно й неправедно, тож у суді Качула має всі шанси довести їхню неправоту. Ще не було механізму ліквідації редакції, переведення її з півострова й відродження в Києві, а вже призначили нового головного редактора (при законному, коли ще тривав судовий процес).

Для знищення газети й упокорення її керівника ініціювали звернення до Генпрокурора України В.Медведька з депутатським запитом В. Коваля (нардепа від РУХу, якому "Світлиця" має бути рідною сестрою, а її очільник – побратимом!). Заявник вимагав захисту… від головного редактора "Світлиці" і колективу, ним сформованого. А неспроможність налагодити видання газети "рятувальники" пояснювали тим, що В.Качула нібито заважав цьому (!)

Чи не був це тиск на суд? Незгодний із рішеннями київського керівництва звільнений подав позов до суду, щоб довести свою правоту. Це ж зі свого боку в тому ж суді належало зробити й "рятувальникам" газети. Але відчуття неправоти було у них настільки явним, що вони боялися: не зможуть довести там нічого. Це, зрештою, й сталося.

Генпрокуратура оперативно відреагувала на сигнал нардепа Коваля і групи "товарищей", які в такий спосіб збиралися вплинути на суд і Качулу. На очорнення його імені була організована й система негативних публікацій. Інтернет заряснів наклепами, від яких дружина й донька Качули плачуть, а він сивіє.

До речі, коли "реформатори" поспіхом ламали роками налаштовану видавничу структуру, навіть не подумали, а як видаватимуть уже передплачене в усі кримські школи "Джерельце" – додаток до "Світлиці", що став інтерактивним містком до юного читача, творився руками дітей, був наповнений інтелектуальними іграми, конкурсними акціями. Світличани школярам-переможцям газетних конкурсів за всі роки вручили півтора десятка комп'ютерів, стали друзями учнів багатьох освітніх закладів, де сіяли українську інформацію в уже підготовлений ґрунт.

…Врешті В.Качула виграв усі суди. Жодної крамоли в його діях не знайдено. Витримав кілька прокурорських перевірок, жодна з яких не знайшла найменшого складу злочину в його діях, жодного нецільового використання чи привласнення коштів, бо з бюджетними грошима він узагалі не працював. З'ясували, що суми, які вдавалося редакції заробити на реалізації газети, рекламі й завдяки благодійним внескам, ішли на створення і поліпшення умов праці, самозабезпечення функціонування редакції, що допомагало часопису існувати, підтримувало, робило незалежнішим. Прокуратура це побачила, перевіривши рахунки.

Суд поновив Віктора Качулу на посаді головного редактора наприкінці минулого року. Він зібрав людей під дверима опечатаного приміщення, щоб провести перше після погрому планування. Заохотив випускати газету не за гроші, а з почуття обов'язку й совісті. Не дають її надрукувати – є Інтернет. Випустили майже 30 чисел у принтерних роздруківках і в Інтернеті. Щоп'ятниці відправляли електронні версії цих часописів у Газетно-журнальне видавництво у Київ із пропозицією видавці друкувати газету. Мовляв, у вас угоди з друкарнями, поштою, Союздруком тощо. Ви зобов'язані створене колективом тиражувати й поширювати читачам, які за це заплатили та відмовилися від тієї газети, яку їм намагалися нав'язати.

Зберігся сайт редакції, на який псевдореформатори не встигли накласти лапу. Він став рупором справжньої "Світлиці". Весь час розбирання в судах "Інтернет-Світлиця" була штабом, де читачі знаходили опального редактора й один одного, друкували заяви-звернення й пересилали їх у владні структури. Так забезпечили безперервність життя газети в жорстких умовах виживання. Ця сторінка вітчизняної журналістики повинна залишитися у пам'яті сучасників і нащадків.

А в липні нинішнього року зусиллями нового керівництва Державного газетно-журнального видавництва Мінкульту вдалося розблокувати приміщення редакції газети, що 10 місяців було опечатане за борги. Доки в Києві не змінилося вже третє керівництво офіційного видавця часопису – Газетно-журнального видавництва Мінкультури. Доки не прийшла до керівництва донька Олександра Івановича Білаша Олеся Білаш з її професійною командою. Вдячно згадують у Сімферополі й заступника директора ГЖВ Віктора Пасака, який допомагав розпломбовувати двері й розблоковувати редакцію.

Коли відчинили редакцію – жахнулися: телефони й Інтернет відрізані, всі комп'ютери розібрані, найпотужніший з них, на якому оперативно обробляли газету, робили верстку, попереднє керівництво вивезло у Київ, де слідів його не знайдено понині. З того, що залишилося, власноруч зібрали видавничий центр, запрацювали в нормальному ритмі.

На редакторському столі залишилась купа нерозпечатаних листів. Почали їх читати і зрозуміли, чому вони зосталися нерозпечатаними – люди цими листами боролися за свою "Світлицю".

Ось лише кілька цитат: "…Кримська світлиця" за духом була ідентичною українському характерові, толерантною до опонентів, але, якщо треба, то й наступальною в ідеології. І таку ми її передплачували. Та "рідні урядовці" порушили нашу угоду й громадянське право на вибір газети. Підсунули якісь картинки, ідею зречення від українства, поголовне змішування етносів".

"…Глянцеві картинки нам не потрібні. Ті люди з нашої "Світлиці" встигали все і все робили, щоб ми вчасно отримували нашу газету. Дай їм Боже здоров'я, вони думали про нас".

"…Стосовно видання замінника, запропонованого замість нашої "Світлиці", можна сказати, що залишилася лише назва газети. Папір кращий, оформлення яскравіше, але зміст, зміст – зникла душа газети. Сумнівно, що хтось буде передплачувати газету заради цих кількох рядків викладу статей іншими мовами. Адже російськомовних газет і так забагато, як кажуть, хоч греблю гати, і кримськотатарських є в Криму, так невже немає права на повноцінне існування газета українською мовою? Можливо, це і було кінцевою долею "Світлиці": поступове зменшення кола читачів і врешті-решт сплановане повне знищення? Не допустіть цього".

ГРАНИТИ СЛОВО

Віктор Качула відзначає: "Треба нести далі те істинне Слово, яке було спочатку і з якого все починається. Все перевіряється в часі й часом. "Світлиця" до свого справжнього Слова, яке сприймається, шанується, якому довіряють читачі, йшла всі роки самовіддано й чесно. Люди навіть після "чорної смуги" невиходу часопису пам'ятають те Слово, саме його просять і вимагають повернути у своїх зверненнях. Аргументують вимоги тим, що вони замовляли й зрештою платили кошти саме за такий виклад, наповнення, діалог. Світличани, вишукуючи це Слово, взяли його від людей, від народу, від читачів, які побачили можливість саме в цій газеті висловитися, бути почутими, знайти однодумців, спробувати відшукати істину на сторінках газети. Слово "Кримської світлиці" ґрунтується насамперед на довірі читачів і можливості їм самим це Слово, позицію, наміри озвучувати. Газета від самого початку її заснування була рупором, подібного якому в Криму більше немає. Його не стало в часи нищення часопису. Не спитали читачів, а чи зручно вам буде, коли газета друкуватиметься в Києві, приходитиме на пітвижня пізніше? Якщо зникнуть рубрики "Кримський майдан", суто світличанські газетні акції, які досі жоден із кримських і взагалі всеукраїнських часописів не повторив, інтерактивні заходи, які й газету популяризують, і активізують пропаганду духовності нашої?

"Світлиця" тримала на пульсі хорові колективи, співаків-аматорів півострова. Такого духовного, творчого піднесення, як після появи пісенних конкурсів, давно не було. Тож є на що оглянутися і відроджувати з набутого та збереженого. Та й в Києві тепер прекрасно розуміють: не дати "Світлиці" самостійно заробляти й утримувати себе, сковувати ініціативу – це дикунство. Дай Боже, щоб ніхто на зросійщеному півострові не заважав людям мати свою газету і самоорганізовуватися через неї. І було розуміння того, що підтримка газети, покликаної сприяти утвердженню рідної держави, мови й духовності, – не комерційний проект, а своєрідне місіонерство. Тож вимагати суттєвої економічної віддачі, надприбутків від культурологічного тижневика, і, спекулюючи на цьому, звинувачувати редактора й всю редакцію у тому, що вони працюють недолуго в плані прибутків, це, щонайменше, нечесно.

Це шанс і можливість для редакції, переживши такий гіркий урок і витримавши всі удари долі, будувати газету з новою якістю, вдосконаленням набутого, системою забезпечення її життєздатності. Поновлюється дитячий додаток газети – "Джерельце", хоча досі важко сказати, чи буде його фінансування.

Тож радіти зарано. З кадрами сутужно: залишилося лише вісім штатних працівників, разом із двома у декретних відпустках, за потреби, бодай, 12.

(Передруковано зі скороченням)
"Слово Просвіти",
30 листопада 2011 року

Закінчення на 8-й стор.

МІЙ РІДНИЙ КРАЙ

СЕРЕД НАЙКРАЩИХ МІСТ ЄВРОПИ – ЛЬВІВ

Згідно з дослідженням міжнародної бізнесової газети Financial Times, одним з найкращих європейських міст визнано Львів. Цю звістку, яка надійшла у місто Лева напередодні Різдвяних свят, львів'яни сприйняли як тріумф справедливості та справжній святковий дарунок.

У листі газети до львівського мера, зокрема, зазначено: "Львів увійшов у десятку найкращих європейських міст та регіонів майбутнього 2012/2013 років у категоріях "Найбільша економічна ефективність ведення бізнесу" та "Найкраща стратегія залучення прямих іноземних інвестицій" серед найбільших європейських міст. Отож хочемо привітати місто з цим фантастичним досягненням і запросити до участі в церемонії нагородження, що відбудеться цього березня в Каннах".

Тож порадіємо – разом із львів'янами. Адже Львів – гордість усіх українців, і визнання його одним із найкращих міст Європи – наша спільна радість, радість – одна на всіх.

Пишаймося, бо ми того варті!

УКРАЇНСЬКИЙ ЛЕВ

Василь СИМОНЕНКО

Бубнявіють думки, проростають словами,
Їх пагіння бринить у завихренні днів –
Цілий тиждень живу і ходжу між левами,
Недаремно ж і місто зветься – Львів.

Є міста – ренегати, є просто байстрята,
Є леви, що мурликають, наче коти,
Божевільно байдуже облизують грати,
Ще й пишаються з власної сліпоти.

Але думать про них я сьогодні не хочу,
Бо мені, видно, трішечки повезло –
Я побачив у Львові Шашкевича очі,
Кривоносові плечі й Франкове чоло.

Сивий Львове! Столице моєї мрії,
Епіцентре моїх радощів і надій,
Вибухає душа, – я тебе розумію,
Але, Львове, хоч трішки мене розумій!

Я до тебе прийшов із захопленням сина
Од степів, де Славута легенди снує,
Щоби серце твоє одчайдушно левине
Краплю сили вдихнуло у серце моє.

ЯК ЖИВЕШ, "КРИМСЬКА СВІТЛИЦЕ"?

Закінчення. Початок на 7-й стор.

Треба домогтися повернення всього процесу видання у Сімферополь, відновити просту й ефективну схему створення й розповсюдження газети, яка діяла всі попередні роки, юридично її узаконити. Адже хто більше зацікавлений у передплаті газети, як не її творці? То чому не дати "зелену вулицю" прагненню і вмінню світличан виживати у найскладніших умовах, що доведено попередніми роками успішної роботи, заробляти кошти на місці, полегшувати навантаження на бюджет. Чому ми відкидаємо ту схему видання газети, яка діяла до перереєстрації "Кримської світлиці" в Міністерстві культури України? Тоді газета отримувала певну дотацію з Держбюджету, Крим підставляв своє плече дитячому "Джерельцю", і редакція сама заробляла кошти, синтезуючи які, забезпечувала безперебійне видання. За всі попередні роки – жодного затриманого, пропущеного чи заборгованого читачам числа!

Як далі розвиватиметься ситуація – покаже час. Найголовніше – "Світлиця" є, збережено її український дух, до неї поволеньки, може, з деякою пересторогою після всіх тих експериментів з газетою і знущань над її редактором, повертається читач.

(Передруковано зі скороченням)
"Слово Просвіти",
30 листопада 2011 року

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

НА ПРЮ!

Цього листа до редакції надіслав наш читач В.Коростильов із міста Гуляйполе, Запорізької області. Він висловлює подяку за надруковані у числі №1 газети "Нація і держава" тексти віршів. Оскільки вони водночас є піснями, він переконаний, що їх обов'язково треба друкувати з нотами. Як ось цей, надісланий ним, текст вірша Михайла Старицького "На прю!", музику до якого написав Микола Лисенко. Цей твір написаний 1876 року як протест проти Емського указу, як вияв обурення громадянина і митця. Іван Франко назвав пісню "На прю!" "...правдивим нашим гімном національним..."

НА ПРЮ!

На прю без ляку і зневіри
За правду, волю, за наш край!
Перелили вже бузувіри
Скорботи чашу через край...
Повсюди чад, а ворог лютий
Пекельні бенкети справля,
Гнітить скрізь сили на окуті
І точить мозок наче тля.

Нас мало, друже, але сила
У нас в правдоті наших дум,
Понесемо ми гордо, сміло
На панський регіт і на глум
Новий псалом живого слова.
В йому не месть, вражда стара,
А світло злагоди, любови,
Братерства, волі і добра!
Угору стяг! Хай кат шаліє,
Хай стисне нас, то буде мить,
Бо іскру ту святу, що тліє,
Не сила ворогу згасить:
Вона з'єдна нас всіх до купи.
Омочить слово у крові, –
І над замучені трупи
Повстануть витязі нові!
На прю! ж до смерти, до загину –
Немає викруту, нема!
І як хто з нас на крок одлине,
Хай буде проклятий всіма!!!

ПРЕЗЕНТАЦІЯ

ТАБІРНЕ ЖИТТЯ У ТВОРАХ ІРИНИ (ОРИСІ) МАТЕШУК

Тільки такі, як вона, які пройшли жахіття радянських тюрем та ГУЛАГів, можуть так виразисто, чутливо і правдиво змалювати образи героїчного та нескореного жіноцтва, репресованого владою у найтяжчі 40-і роки ХХ ст., і передати у своїй книзі "А ми лишилися людьми" (Львів, 2011 р.).

У Львівському обласному Будинку вчителя відбулася презентація цієї цінної за змістом і важливої для вивчення книги-спогадів про надзвичайно тяжке минуле кращих представників нашої нації, які виборювали волю та незалежність української держави.

Книжка починається з детального опису перебування п. Ірини – авторки книжки, а також інших ув'язнених у в'язницях на Лонцького та львівських "Бригідках". "Кращі люди України опинились в тюрмах і спецтаборах, а їх родини виселені з рідних домівок. Та наші краяни мужньо і гідно долали цю вакханалію, важкі удари поневолювачів і завжди залишалися собою, були людьми непохитної волі і твердо вірили в перемогу визвольних змагань українського народу", – констатує вона у своїй книжці, стверджуючи історичну справедливість.

"Згадуючи тих незвичайних, славних галичанок, напрошується висновок, що на життєвому шляху завжди трапляються багаті духом люди, які своїм добрим словом і чуйним ставленням допомагають іншим долати важкі труднощі", – резюмує вона далі. Такою виявилась більшість її ув'язнених друзів, яким і допомогло це вижити в найсуворіших умовах більшовицьких тюрем. Про них автор описує з великим співчуттям та любов'ю (вона докладно виписує їхні прізвища та імена, що вписались тепер золотими літерами на скрижалях нашої драматичної і водночас героїчної історії).

Орися Матешук пише не тільки прозою, її гарячі, хвилюючі почуття вибухають поетичними рядками, які особливо зворушують небайдужого читача.

Книжка "А ми лишилися людьми" поділяється на ряд розділів, як то: "Київська пересилка", "Далека Північ", "Режимний Мінлаг", "Інтинський концтабір суворого режиму". Самі назви розділів, як і "Жіноча зона на пересильному пункті Інтлагу", "4-й жіночий ОЛП Інтлагу" розповідають нам про повстання табірного жіноцтва, його непокору дикому знущанню над особистістю та її постійний супротив темряві та насильству, навіть ціною власного життя та здоров'я, в ім'я майбутнього України, її визволення від поневолювачів. З її душевних переживань народжується вірш "Повстанцям Кенгіру", які виступили на захист честі, прав і гідності невільників ГУЛАГу:

В тюрмі народів у неволі,
Зазнавши всіх нелюдських мук,
Своїм катам сказали "Годі!"
Гулагівські пута скиньмо з рук!

І мужньо кенгірці піднялись до бою,
Без зброї на танки сміливо пішли,
Їх дула вогнисті закрили собою,
Як справжні герої вмирали вони"...

І далі пише вона у книжці: "Будучи "на волі", мені часто хотілось знову повернути на Північ, в далеку Інту, до своїх щирих, незрадливих друзів, які гідно пройшли крізь терор і репресії та завжди були собою і залишились людьми". Цей висновок дуже важливий і для сьогоднішніх, і для прийдешніх поколінь, в ньому йдеться про людей з великої літери, здатних віддати життя заради інших, заради вільного та гідного життя.

Окремими виданнями ще вийшли твори Орисі Матешук – "Збірка поезій", "Відважні та неповторні" (2003) і книжки спогадів "Незабутня Софія Караффа-Корбут" (2004), "Олеська земля – земля героїв" (2006), "А ми не скорилися" (2007) та безліч інших публікацій. На слова деяких її віршів створено пісні. І саме на слова її віршів на презентації виконано було пісні хором "Повстанець" Львівського крайового Братства ОУН-УПА.

Зміст презентованої книжки обговорювали відомі політичні та наукові діячі Львова та області, представники громадських організацій, її побратими. Рекомендовано ознайомлювати нашу молодь, студентів вузів, учнів шкіл та училищ з її творами.

Наша молодь повинна глибоко знати історію своєї країни, щоб ніколи не опинитися знову під окупаційним ярмом.

Лідія САДОВА
м. Львів

НЕЗАБУТНІ

Третього лютого 2012 року минає рік, як відійшла у вічність щира, віддана Україні патріотка, член Етичної комісії Головного Проводу Конгресу Українських Націоналістів, активна громадська діячка, заступник голови Тернопільської обласної організації КУН, голова Тернопільської міської організації ВЛУЖ, добра, пісенна й розумна людина, світлої пам'яті пані Надія Каменюк.

Просимо Господа про спокій твоєї душі, дорога й незабутня наша подруго!

Голова Конгресу Українських Націоналістів Степан БРАЦЮНЬ,
Провід Тернопільської обласної організації КУН,
Членство Тернопільської обласної та міської організації ВЛУЖ,
Члени Тернопільського Народного, патріотичної пісні хору " Заграва"

Видавець Конгрес Українських Націоналістів
Засновник та шеф-редактор Степан Брацюнь
Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький.

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08 e-mail: nacija@ukr.net
Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.
Газету видруковано у ТОВ "Поліграфічна компанія "Інтерекспресдрук"
Замовлення N
Наклад 14 000 прим.
Ціна договірна